

- Jeremiás könyve „történeti” részének a kezdete. Eddig prófétált: hirdette, hogy mi a bűn, mi az ítélet; könyörgött a népért is, maga miatt is. Most megjelent a konkrét fenyegetés, a látható ellenség.
- A vezetők és a nép eddig sem akartak megtérni, most sem akarnak. „Megkérdezik az Urat”, mert bajban vannak, de közben folytatják a bálványimádást és egyéb bűnöket. A látható ellenségtől akarnak megszabadulni, de nem akarják feladni régi életüket – bűnben akarnak maradni.
- Isten az így elmondott könyörgést – szabadíts meg minket a látható ellenségtől, de ne kelljen változnunk – nem hallgatja meg. Ma is sokan szeretnék, hogy elmúljanak mindenféle bajok. Mi is szeretnénk – a döntő az, hogy hisszük-e, törődünk-e azzal, hogy Isten ezen keresztül is el akar végezni valami nagyobbat: hogy a bajban lévő ember hozzá forduljon, neki adja a szívét. És ha hisszük, akkor képviseljük-e, hirdetjük-e.
- „Tesz-e csodát az Úr” – tesz, csak mi sok mindent nem veszünk észre, vagy ha észre is vesszük, nem vagyunk érte hálásak. Akik itt kérdeznek, tudják, hogy korábban is tett csodát az Úr, pl. Ezékiás idejében megszabadította őket az asszír ostromlóktól, majd meggyógyította Ezékiást, de utána ő dicsekedni kezdett (éppen a babiloniaknak) – nem maradt hálás ő, az istenfélő király. A bálványimádásra hajló nép még úgy sem. – „Én magam is egy csoda vagyok” (K. T.) – a megtérés, az új ember az a csoda, amit folyamatosan láthatunk. Ha hálásak vagyunk érte, akkor engedelmesen követjük Krisztust, és harcolunk a régi ellen.
- Isten nem úgy teszi a csodát, és nem úgy adja a szabadulást, ahogy mi el tudjuk képzelni. Nem tüntette el a kígyókat – viszont „felemeltetett” egy érc kígyót. Nem verte meg a babiloniakat (mint az asszírokat) – de a fogságban szabadulást hirdetett, megtérést munkált, újra keresni kezdték az Urat. Nem iktatja ki a régi természetünket, de „felemelte” Krisztust, akiért van bocsánat, aki által vannak győzelmek, és várhatjuk „testünk megváltását” is, amikor teljesen eltűnik a bűn. Jézus nem a beteg Lázárt gyógyította meg, hanem a halottat támasztotta fel. Nem szállt le a keresztről, hanem meghalt és a harmadik napon feltámadt. Mindig elmegy addig a pontig, ahol mi már feladnánk.
- Van olyan, hogy Isten azt mondja: harcoljatok, én adok erőt. Most nem: a vele szembefordult embernek nem akar „erőt adni” (dicsekedne vele, vagy a bálványainak tulajdonítaná). Akkor ad szabadulást, ha kiszolgáltatom magam neki, cselekszem, amit parancsol. – „Aki átmegy a káldeusokhoz, életben marad” – Isten most is úgy adja a szabadulást, ahogy nem lehet elképzelni: hinni kell az Ő ígéjének: hogy ezzel nem a babiloni királynak szolgáltatják ki az életüket (ő is csak azt tehet velük, ami beleillik az Úr tervébe), hanem az Úrnak. A fogságban nem marad nekik semmi látható, amiben bízhatnának, még a templom sem. Ő maga lesz a templom (Ez 11,16), aki a bálványimádó környezetben is képes megvédeni és Önmaga felé fordítani őket.
- Isten itt ezt az utat adja a megmenekülésre. De a királyi házat még figyelmezteti (21,12): legyenek igazságosak, istenfélők – vagyis ők maguk is térjenek meg, akkor még elkerülhetik az ítéletet – ami az egész országot fenyegeti. A vezetők felelőssége: az ő Istenhez való viszonyuktól függ az ország sorsa. Nem térnek meg, az ítélet bekövetkezik. Valóban nem marad más, mint odafordulni a láthatatlan Istenhez, elismerni, hogy a kezében vagyunk, és hinni benne, hogy Ő szeret, csodának élni meg azt, hogy „nem vétkeink szerint bánik velünk”, és vele járni az új életben.

Jer 29,11 Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.